

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ

Ήμουν προσκεκλημένος έδω κι' ένα μήνα να περάσω το άπόγευμα μου στο Δικαστικό Μέγαρο.

Με τους άνθρώπους του μεγάρου αυτού είμαστε όλοι πολύ γνώοιμοι. Ο πατέρας μου, ή μητέρα μου ή οίκογένειά μου δηλ. Κι' έγω, όμως, τους ήξερα πολύ καλά. Πολλές φορές είχα έρθη σ' έπαρη μαζί τους για διάφορες υποθέσεις και σ'ας ήμολογώ όλη την άληθεια, ότι δεν είχα άλλο τον λογους να μένω δυσαρεστημένος άπ' αυτούς:

Και, σ'ας τό ήμολογώ, ότι και ή έπίσκεψίς μου αυτή πού θέ έκανα στο Δικαστικό Μέγαρο δεν θά με δυσαρεσούσα καθόλου, άν δεν έπεφτο αυτή τη φορά ή ύμα κάποιος δικαστικής πλάνης.

Ή ήλταν σώοι και καλά να με καταστήσουν υπεύθυνου για μία πράξι όχι και τόσο σοβαρή πραγματικώς, πού δεν τήν είχα κάμει, όμως, έγω. Με κατηγορούσαν για μία κλοπή πού είχε γίνει στο γνωστό Παρισινό προάστειο Άννέρ σι, δεκα του περασμένου Ίουνίου.

Τό ή ύμα, πού δεν ήξερε να ήπερασιώη διόλου καλά τόν ήναυτό του, είχε χάσει, χωρίς στά χυπήματα τ' ή κλεφτή, τό ένα του μάτι και κατάλας τρία δόντια, από τό όλοτα, μάλιστα, σύμφωνα με τήν ήμολογία του, τό δύο ήταν κοίφα.

Ή κατηγορία πού μου άπηύθιαν δεν είταν, όπως βλέπετε, διόλου σοβαρή. Σ'ας άρεσει, όμως, σ'ας να σ'ας φορτώσουν τήν έργασία ενός άλλου και μάλιστα όταν ή έργασία αυτή έχει γίνει κουτσά, στριβά κι' ανάποδα;

Αυτά όλα έσυλλογιζόμουν όταν μ' έπροσκάλεσαν να καθήσω στην τιμητική θέσι πού μου είχαν όρίσει—μεγάλη τους ή καλοσύνη, άλήθεια!—έκ τών προτέρων.

Πρέπει νό σ'ας πω, μάλιστα άνόμα, ότι έκείνη τή στιγμή πού πέρασα και μία άλλη μεγαλοφυής ίδεια από τό μυαλό μου, πού τή παραδίδο ήμωρα στη δημοσιότητα για να πραγματοποιηθή έπί τέλους άργα ή γρήγορα. Γιατί ταχα οι άγαπητοί μου συν δέλωοι να μην υπογράφοιν κι' αυτοί τά ήργα τους, όπως κάνουν οι έρωγράφοι και οι ποιητάι κι' είσι να μη γίνεται κανένα λάθος, άμια σύγχυσις;

Πόσα κακά, σ'ας βεβαιώνω, σ' άποφεύγαμε μ' αυτό τό σύστημα!...

Εν τώ μεταξύ ό κύριος Εισαγγελεύς έλαβε τόν λόγον. Πηπει να σ'ας ήμολογήσω, ότι ό κύριος Εισαγγελεύς αυτός είναι ένας πολύ αντίπαθητικός τύπος, έντελώς τό αντίθετο άπ' τους κύριους δικαστάς, γκι τους όποιους θά μιλήσω σέ λίγο.

Μάλιστα, κύριοι, άρχισε να λέη ό Εισαγγελεύς. Τό έγκλημα, φυσικά, δεν είναι άποδεδειγμένο, ό ένοχος δεν πιάστηκε «έπ' αυτοφωρφ». Έχω, όμως, πεποιθήση, πως όταν άκούοεσ τις λεπτομέρειας πού θά σ'ας εκθέσω, δεν θά διαστάστε ούτε μία στανή, αλλά θά καταδικάστε όπως τού άξιζε αυτόν τόν κύριο Ταπεμάω, τόν έπιλεγόμενον Τρακατρούκα!

Ενηκόηθη η τή μιλία μου από φρίξη, μόλις άκουα αυτά τό λόγια. Τό άπρεμνι μου απότό άρχισε πολύ άσχημα. Οι κύριόνο οι κύριοι δικαστάι, πού είχαν γνωσιέσ όλη μου τήν οίκογένειαν και πού τούς έγνωρίζα κι' έγω τό ίδιος τόνα χρόνια τώρα, ό καθένας ό κύριος Πρόεδρος πού είχε συμπάθησι τού πολύ τόν πατέρα μου ότε τόν έστειλε στη Γουίννα—ξέρετε, εκεί πού είναι και τά κάτερα—ν' άλλαξη τόν άέρα του για είκοσι χρόνια, όλοι αυτοί οι καλοί άνθρωποι έτι τέλους, θά είχαν σέ λίγο βάρος στη συνείδησί τους μία δικαστική πλάνη.

Άνεσηκόηθη τότε από τή θέσι μου και είπα μ' όλη μου τήν ευγένεια:

— Αιυούμαι πολύ, κύριοι, πού δεν μπορώ να συμφωνήσω με τή γνώμη πού προλαλήσαντος κυρίου Εισαγγελέως. Σ'ας βεβαιώνω ότι άπατάται!

Και είναι άληθεια πως έκανε πολύ μεγάλο λάθος ό άνθρωπος. Έγω, ό φημισμένος και πολυτίμωτος Τρακατρούκος να κάμω μίαν άσημαντή κλοπή, να βγάλω ένα μάτι μόνο και να σπάσω τρία δόντια! Ά, όλα κι' όλα, σέ τέτοια ταπεινά ήργα δεν είχα καταπιισθή ποτέ μου έως τότε!

Ο κύριος Πρόεδρος και οι κύριοι δικαστάι μ' έκτύπησαν περτεργα. Τους έκανε, φαίνεται, έντίπωση ή ειλικρίνεια πού έδειχνε τό ύφος μου, ίσο-ίτως, μάλιστα και ή ευγενική μου συμπεριφορά.

Άμέσως, όμως, κατόν η έρρεξαν μία ματιά και στόν κύριο Εισαγγελέα. Ο αντίπαθητικός αυτός άνθρωπος είπε τότε:

— Μάλιστα, κύριοι δικαστάι. Ο Ταπεμάω, ό έπιλεγόμενος Τρακατρούκος είναι ένοχος. Όλα τά δεδομένα στρέφονται εν έπίόν του. Είναι γνωστόν ότι συχνάκις τακτικά σ' έκείναι τα μέσα. Είναι γνωστόν, πως όταν βρίσκη αντίσταση δέ φεύγει αλλά κτυπώ πολύ άσχημα. Άν αυτή τη φορά δεν έπέτυχε τόσο πολύ, είμαι βέβαιος ότι δεν φταίει τόσο πολύ ό ίδιος, όσο τό ή ύμα, πού ήξερε να ίν-

τισταθή. Δεν άμφιβάλλω, λοιπόν, ότι θά άποδόσσετε δικαιοσύνη και έπειδή δεν έγινε ή κλοπή και μόνο άπόπειρα βίας μπορεί να χαρακτηρισθή ή πράξις του. Ή τον καταδικάστε, έπεικώς έστω, σέ δύο μηνών φυλάκιση!

Αυή μνηών φυλάκιση έγω για πρξή πού ούτε τήν είχα φαντασθή καν, για πρξή πού τήν περριφρονούσα! Ά, μά ήταν πολύ σά. βεβαιώνω! Άνθρωπος είμαι κι' έγω, έχω ύπομονή, και ή ύπομονή, όμως, έχει τά όριά της!

Ενηκόηθη τότε πάλι όρθιος, κι' έφώνασε γεμάτος ήγανάκτησι:

— Είμαι άθώος, κύριοι, σ'ας βεβαιώνω. Είμαι άθώος, με καταλαβαίνετε;

— Άλλή, φίλε μου, μου είπε τότε ό Πρόεδρος—καλή του όρα τού καθμένου—μέ ύφος συμπαθητικό, άν είσαι άθώος, γιατί δεν μάς λές πού βρισκόσουν τήν ήμα πού έγινε αυτή ή πρξή, γιατί δεν μάς παρουσιάζεις ένα «άλλοθι»!

— Ά! ή! ή! ή! είπε τότε ό έλεεινός έκείνος ό Εισαγγελεύς με θριαμβευτικό ύφος, δεν μπορείς νάμάς παρουσιάσας κανένα «άλλοθι»! Έγω, πραγματικώς, είχα μείνει σιωπηλος, τόν έκτύπησα μόνο με μία τρία γεμάτα λύσσα.

Ο Εισαγγελεύς με κτύπησε τότε κι' αυτός προσηλωτικά κι' έξακολουθήσας:

— Εμπρός, λοιπόν, Ταπεμάω ή Τρακατρούκα, άν είσαι άθώος πές μας πού βρισκόσουν στις 10 Ίουνίου στις 4 τό πρωί!

Τα αίτιατά μου άναψαν και δεν έκρατήθηκα πειά. «Έτραμα όλος από τό κακό μου για τήν άδικία πού ή μου γινότανε.

— Δεν έχω «άλλοθι» λένε; τού φώνασα.

— Όχι, δεν έχεις.

— Λέτε, λοιπόν, πως στις τέσσερες τό πρωί της 10 Ίουνίου έπήγα να κάνω κλοπή στο Άννέρ...

— Ναι, και χτύπησε τόν άνθρωπο πού πήγε να κλεψι.

— Αί, λοιπόν κύριοι δικαστάι, είπα τότε θριαμβευτικά, ξέρετε πού ήμουν στις 10 Ίουνίου στις τέσσερες πρωί; Ήμουν, άπλούστατα στο Παρίσι, οδός Σαιν - Περ αριθ. 22 κι' έσφαζον τήν οίκογένειαν Ντουάν, τόν πατέρα, τήν μητέρα και τά πέντε παιδι! Ναι, έγω έκανα ό έγκλημα έκείνο πού παρέμεινε έκτοτε μυστηριώδες... Είτε «άλλοθι» αυτό, ναι ή όχι;

Επειρίνενα πως ή ειλικρίνεια μου αυτή θά άποστόμωνε τόν κύριο Εισαγγελέα και τούς δικαστάς και θά με άθώωναν άμέσως για μία πρξή πού δεν ήμουν ένοχος έγω. Άντι να γίνω, όμως αυτό, ή δικη διεκώση και δύο χοροφυλάκες μ' έπιασαν άπ' το γακά και με πήγαν πίσω στη φυλακή, ενώ όλος ό κόσμος, άνδρες και γυναίκες με γιουχαίζαν.

Σέ λίγες μέρες ήμουν προσκαλεσμένος πάλι στο Μέγαρο τών Δικαστηρίων. Όχι στο τμήμα τού Πλημμελειοδικείου, όμως, αλλά στο Κακουρητοδείο.

Αυτή τη φορά δεν είχα τριγύρω μου έγενικούς δικαστάς, όπως τήν άλλη φορά, αλλά κάτι συνέδρους και κάτι ένόρκους πού με κιντάζανε άγριωπά.

Άλλοίμουν, τό Κακουρητοδείο δεν μ' έστειλε σ' ε καν στη Γουίννα ν' άνταμώσω τόν πατέρα μου. Με καταδικάσαν, άπλούστατα, σέ θάνατο!

Ή μόνη συμβουλή πούχα τώρα να δώσω σ' όλους τους συναδέλφους μου, είναι να μη καταφεύγοιν ποτέ τους στο «άλλοθι»! Καλλίτερα λίγων μνηών φυλάκιση για άλλη πρξή πού δεν έκαναν κι' άς έχουν τότε τό κριμα στο λαιμό τους για τή δικαστική αυτή πλάνη οι κύριοι δικαστάι!

Μάξ και Άλέξ Φίσερ

ΤΕΡΑΤΩΔΕΙΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Στό Μποννέ, μία χώρα πού βρίσκεται στη δυτική άκτή της Άφρικής, μόλις γεννηθ' άν διδυμα, άμέσως τά σάβουν ζωντανά, έπειδή έχουν τήν ιδέα πως άποτρέπουν, μ' αυτήν τήν τερατώδη πράξη, μεγάλες συμφορές άπ' τόν τόπο τους. Ή μεγαλύτερη προσβολή πού μπορεί να κάμης σ' έναν άνθρωπο, σ' αυτή τή χώρα, είναι να τόν άποκαλέσης διδυμο!...

Στό Βινκουβέ, άμα γεννηθού διδυμα, πρέπει άμέσως να θανατωθή τό ένα άπ' τα δύο. Σε μία περιοχή της Γενύνης Καλαβρό όνοματι, τά διδυμα θεωρούνται ως δώρο διαβυλικών θεοτήτων και κατακρουεγούνται άμέσως!...

✳

Αί σχέσεις είναι εύκολες και πολύμορφες, ή φίλια σπάνια. (Ρίβαρόλ)
Ή μεγαλύτερα όπηρεσία δεν είναι να δείγνομε τά σφαλμάτα μας στο φίλο, αλλά να τόν κάνουμε να βλέπη τά δικά του. (Αλ Ροσφοκό)